

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/858/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6313201103
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6313201103.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľky 1/ B. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. 2, 2/ Z. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom O.. 1. U. XXX, X., 3/ U. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. 2, 4/ L. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, O., 5/ U. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. 2, E., I. republika, 6/ W. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXX, 7/ maloletej M. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom O.. 1. U. XXX, X., navrhovateľa 1/ až 7/ zastúpení advokátkou JUDr. Vierou Žembovou, so sídlom Advokátskej kancelárie Brezno, ČSA 5, proti odporcom 1/ U. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XX, 2/ Z. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. M. J./X, V., 3/ J. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. cesta XXX/XX, X., odporcovia 1/ až 3/ zastúpení advokátkou JUDr. Máriou Stahovcovou, so sídlom Advokátskej kancelárie Brezno, ČSA 18, v konaní o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní odporcov proti uzneseniu Okresného súdu Brezno č. k. 3C/20/2013-93 zo dňa 17. 08. 2015,

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým uznesením opätovne rozhodol o trovách konania medzi účastníkmi. Navrhovateľke 1/ uložil povinnosť nahradiť odporcom 1/ až 3 trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 480,30 € na účet ich právnej zástupkyne. Odporcom 1/ až 3/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ až 6/ spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania, ktoré im vznikli ako trovy právneho zastúpenia vo výške 100,85 € na účet ich právnej zástupkyne. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s názorom vysloveným odvolacím súdom v uznesení

č. k. 17Co/863/2014-85 zo dňa 28. 05. 2015, v ktorom odvolací súd konštatoval, že

„Z obsahu návrhu a navrhovaného petitu rozhodnutia je možné konštatovať, že ide o návrh na určenie, že určitá vec (nehnutelnosť) patrí do majetku poručiteľa.“ Predmetom konania teda nie je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ale určenie, že určité aktíva patria do dedičstva po poručiťelovi, preto základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený právnymi zástupcami účastníkov určil podľa §-u 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Zdôraznil, že aj pri vyrubovaní súdneho poplatku za návrh o určenie vlastníckeho práva k veci sa postupuje podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý troví prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Pri určení výšky tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb je potrebné aplikovať rovnaký princíp a pri stanovení základu tarifnej odmeny v konaní o určenie, že určité aktíva patria do dedičstva, vychádzať zo sadzby stanovenej pre spory s neoceniteľnou hodnotou veci. Povinnosť nahradiť trovy konania odporcom uložil len navrhovateľke 1/ s odôvodnením, že všetky úkony právnej služby uskutočnila právna zástupkyňa odporcov do vtedy, kým na strane navrhovateľov vystupovala v konaní iba navrhovateľka 1/. Vek a sociálne postavenie navrhovateľky 1/ (dôchodkyňa) nepovažoval okresný súd za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v zmysle §-u 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len

„O. s. p.“) jej súd nemusel uložiť povinnosť nahradiť trovy konania odporcom v súlade s § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p.

K povinnosti odporcov 1/ až 3/ zaplatiť navrhovateľom 1/ až 6/ náhradu trov odvolacieho konania okresný súd uviedol, že rešpektoval príkaz odvolacieho súdu a náhradu trov odvolacieho konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co/863/2014 priznal navrhovateľom podľa §-u 142 ods. 1 O. s. p.

Uznesenie okresného súdu napadli odvolaním odporcovia. Nesúhlasili s názorom okresného súdu, že predmetom konania bolo určenie, že nehnuteľnosti konkretizované v súdnom spise, patria do dedičstva po nebohom poručiteľovi. Návrhom na začatie konania sa žijúca navrhovateľka domáhala, aby súd jej určil vlastnícke právo k nehnuteľnostiam patriacim odporcom. Podľa obsahu návrhu sa navrhovateľka spolu s nebohým manželom cítili na základe vydržania vlastnícke práva k nehnuteľnosti vlastníkmi konkrétnych parciel ku dňu smrti jej nebohého manžela. Aby mohla byť podaná žaloba, že určité aktíva patria do dedičstva, musí byť najskôr určené vlastnícke právo k danej veci na základe určovacieho petitu, t. j. musí ísť v prvom rade o vyriešenie vlastníckeho sporu, až potom by mohla patriť daná vec do dedičstva. Súd nemôže prejednanú vec posudzovať podľa názvu, aký mu dá účastník sporu, ale musí vychádzať z logického posúdenia danej konkrétnej veci. Opätovne poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 119/2012, v ktorom ústavný súd vyslovil jednoznačný záver, že pokiaľ je hodnota veci oceneľná peniazmi, patrí advokátovi odmena podľa §-u 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť advokáta účtovať si odmenu zo základu zhodného pre vyrubenie súdneho poplatku za návrh. Navrhovateľka 1/ podala žalobu s nesprávnym okruhom účastníkov sporu, proti ktorej sa odporcovia od počiatku bránili s tvrdením, že nie je dôvodná. Späťvzatie návrhu navrhovateľmi je dôvodom na aplikáciu ust. §-u 146 ods. 2 vety prvej O. s. p. Odporcovia nesúhlasia s názorom okresného súdu že navrhovatelia 1/ až 6/ boli v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici úspešní v plnom rozsahu. Odvolací súd nerozhodol meritorne v prospech navrhovateľov, iba zrušil prvostupňové rozhodnutie a vrátil vec na ďalšie konanie. Navrhovateľom trovy odvolacieho konania nepatria.

Navrhli zmeniť uznesenie okresného súdu a priznať odporcom trovy konania tak, ako boli vyčíslené v ich podaní na okresný súd dňa 06. 05. 2014. Uplatnili si náhradu trov tohto odvolacieho konania.

Navrhovatelia žiadali potvrdiť uznesenie okresného súdu ako vecne správne a priznať im náhradu trov odvolacieho konania. Uznesenie okresného súdu označili za vecne správne. Prvostupňový súd správne ustálil predmet konania, že ide o návrh na určenie, že určitá vec patrí do majetku poručiteľa. Predmetom konania teda nebolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ale určenie, že určité aktíva patria do dedičstva. Prvostupňový súd správne aplikoval ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z., keď za jeden úkon právnej služby priznal odmenu vo výške 1/13 výpočtového základu. Naviac poukázali na ust. §-u 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., v zmysle ktorého je základná sadzba tarifnej odmeny 1/13 výpočtového základu, ak účastníkmi sú fyzické osoby a predmet konania sa týka nehnuteľností - pozemku pod domu, ktorý je určený na bývanie.

Krajský súd po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v rozsahu odvolania odporcov (§ 212 ods. 1 O. s. p.), uznesenie okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, a nedostatočne zistil skutkový stav veci.

Konanie vo veci samej začalo na návrh navrhovateľky 1/ B. Y. doručený Okresnému súdu Brezno 28. 01. 2013, v ktorom navrhovateľka 1/ za predmet konania označila určenie, že vec patrí do dedičstva. V texte návrhu popísala, na základe akých skutočností sa cíti spolu s nebohým manželom G. Y., ktorý zomrel XX. XX. XXXX bezpodielovým spoluvlastníkom nehnuteľností vedených v katastrálnom území X. na liste vlastníctva č. XXXX a XXXX. Rozsudový návrh znel na určenie, že nehnuteľnosti vedené v kat. úz. X. na LV č. XXXX a XXXX patria ku dňu smrti poručiteľa G. Y. do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to navrhovateľky a poručiteľa G. Y.. Rovnakým spôsobom označoval predmet konania (o určenie, že vec patrí do dedičstva) aj súd prvého stupňa, v uznesení o poučení účastníkov z 11. 03. 2013, odporcovia na splnomocnení svojej advokátky JUDr. Márie Stahovcovej z 08. 04. 2013 aj vo vyjadrení adresovanom súdu, či súhlasia s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, okresný súd predvolal účastníkov na prejednanie veci o určenie, že vec patrí do dedičstva

na pojednávaní dňa 19. 06. 2013, k takto označenému predmetu konania zasielal svoje stanovisko pôvodný právny zástupca navrhovateľky 1/ dňa

12. 06. 2013 Okresnému súdu Brezno, rovnakým spôsobom identifikovala predmet konania aj novozvolená zástupkyňa navrhovateľov JUDr. Viera Žembová v žiadosti o odročenie pojednávania dňa 27. 11. 2013 a okresný súd nezmenil označovanie predmetu konania ani potom, ako JUDr. Viera Žembová upravila petit návrhu a požiadala súd o pripustenie vstupu ďalších účastníkov do konania v konaní o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam (podanie adresované Okresnému súdu Brezno dňa 19. 02. 2014) a po vyjadrení odporcov k upravenému návrhu, kde zástupkyňa odporcov namietala, že návrh na určenie vlastníckeho práva vydržaním podala navrhovateľka a na nej leží dôkazné bremeno, aby tvrdené právo preukázala. Po zmene okruhu účastníkov na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Brezno č. k. 3C/20/2013-65 z 19. 02. 2014, ktorým pripustil okresný súd, aby do konania na strane navrhovateľov vstúpili ďalší šiesti navrhovatelia, vzali navrhovatelia bez udania dôvodu späť návrh na začatie konania v celom rozsahu. Okresný súd rozhodol o späťvzati návrhu uznesením č. k. 3C/20/2013-76 zo 07. 05. 2014, ktorým konanie podľa §-u 96 ods. 1 O. s. p. zastavil, navrhovateľom 1/ až 6/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť „právnej zástupkyňi odporcov“ trovy právneho zastúpenia vo výške 1 820,99 €. Proti tomuto uzneseniu sa odvolali navrhovatelia a odvolací súd uznesením č. k. 17Co/863/2014-85 z 28. 05. 2015 zrušil uznesenie okresného súdu vo výroku II. o povinnosti navrhovateľov 1/ až 6/ spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnej zástupkyňi odporcov 1/ až 3/ a v tomto rozsahu vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Napadnutým uznesením rozhodol okresný súd opäť o trovách účastníkov.

Rozhodnutie okresného súdu je založené na nepochopení a zlej interpretácii uznesenia odvolacieho súdu.

Podľa § 226 O. s. p., ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konania a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

V rozhodnutí č. k. 3C/20/2013-93 zo 17. 08. 2015 okresný súd tvrdí, že súhlasí s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v uznesení sp. zn. 17Co/863/2014, že podľa návrhu sa navrhovatelia domáhali určenia, že označené nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi. Odvolací súd však takýto právny názor v uznesení sp. zn. 17Co/863/2014 nevysslovil. Text citovaný prvostupňovým súdom v dôvodoch jeho rozhodnutia v ods. 1 na str. 6 sa v uznesení odvolacieho súdu sp. zn. 17Co/863/2014 nachádza, ale táto veta je vytrhnutá z kontextu. Na str. 3 odôvodnenia v poslednom odseku začínajúcom slovami „Pôvodne návrh na začatie konania podala na Okresný súd Brezno

28. 01. 2013 iba navrhovateľka Z. Y. proti trom odporcom: U. V., Z. M. a J. M., za predmet konania navrhovateľka označila, že podáva návrh na určenie, že vec patrí do dedičstva“ práve za týmto textom nasleduje okresným súdom citovaná veta označená ako právny názor odvolacieho súdu. Táto veta sa však vzťahuje k spôsobu označovania predmetu konania navrhovateľkou 1/ a pokiaľ by sa jednalo o vyslovený právny názor odvolacieho súdu na predmet konania, neukladal by odvolací súd súdu prvého stupňa na str. 4 rozhodnutia ustáliť si, čo je predmetom konania, aby správne rozhodol o trovách konania. Odvolací súd už v záhlaví svojho uznesenia sp. zn. 17Co/863/2014 rozdielne označoval predmet konania od účastníkov a prvostupňového súdu ako konanie o určenie vlastníckeho práva.

I keď okresný súd záver na definovaní predmetu súdneho konania nezaložil na vlastných úvahách ako mu to uložil odvolací súd v uznesení sp. zn. 17Co/863/2014, ale na mylnom závere, že opis prejavov navrhovateľov je právnym záverom odvolacieho súdu, v záujme ďalšieho efektívneho konania okresného súdu vyslovuje odvolací súd právny názor, ktorým bude okresný súd v zmysle §-u 226 O. s. p. viazaný, že predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v kat. úz. X., v zmysle pôvodného návrhu zo dňa 07. 01. 2013, pretože zmena návrhu podľa písomného podania doručeného Okresnému súdu Brezno 07. 01. 2014 rozhodnutím prvostupňového súdu pripustená podľa §-u 95 ods. 1 O. s. p. nebola. Týmto návrhom sa navrhovateľka 1/ a k nej pristupujúci navrhovatelia 2/ až 6/ domáhali určenia, že nehnuteľnosti v kat. úz. X. vedené na LV č. XXXX a XXXX patria ku dňu smrti poručiteľa G. Y. zomr. XX. XX. XXXX do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to navrhovateľky a nebohého G. Y.. V skutkovo a právne obdobnej veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn.

3 Cdo 8/2016 označil Najvyšší súd Slovenskej republiky predmet konania ako určenie, že nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, hoci sa navrhovalo žijúcim potomkom určiť, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, zomrelých rodičov navrhovateľa. Po

takejto identifikácii predmetu konania z hľadiska obsahu návrhu nie jeho označenia je už aplikovateľný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky

sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. 05 2012, v ktorom ústavný súd vyslovil názor opakovane prednášaný odporcami, že nemožno stotožňovať prípad určenia súdneho poplatku za určovací návrh s prípadom určenia odmeny advokáta, že základná hodnota tarifnej odmeny advokátov sa stanovuje podľa tarifnej hodnoty veci alebo práva, pričom tarifnou hodnotou sa rozumie výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka. Pokiaľ je teda vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu peniazmi oceniteľné, potom sa táto čiastka podľa nálezu ústavného súdu považuje za základ pre tarifnú hodnotu aj vo veciach určenia vlastníckeho práva k tejto veci. Explicitná úprava §-u 9 ods. 1 Advokátskej tarify vylučuje v zmysle nálezu ústavného súdu použitie §-u 11 ods. 1 písm. a) Advokátskej tarify. Tento názor zopakoval Ústavný súd Slovenskej republiky aj v náleze sp. zn. II. ÚS 583/2013 z 11. 12. 2014, kde uviedol, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti je oceniteľné peniazmi, v dôsledku čoho súd pri priznávaní náhrady trov konania nemohol vychádzať z tarifnej odmeny ustanovenej v § 11 ods. 1 písm. a) Advokátskej tarify, ale bol povinný na vec aplikovať § 10 ods. 2 Advokátskej tarify, pretože právo na priznanie primeranej a právny predpis stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane

v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tretím (a nie posledným) rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcim sa náhrady trov právneho zastupovania v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. 03. 2015

sp. zn. II. ÚS 478/2014, kde ústavný súd uviedol:

„Z uvedeného gramatického, logického a systematického posúdenia označených ustanovení advokátskej tarify možno vyvodit' záver, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu peniazmi oceniteľné, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu a to aj v prípadoch určenia vlastníckeho práva

k takejto veci, pretože citovaný právny predpis dôsledne rozlišuje situácie pre náhradu trov konania, kedy je predmet sporu oceniteľný a kedy nie. Preto nie je možné vychádzať z názoru, že daná situácia nie je právom regulovaná a že vždy, keď je predmetom konania určenie vlastníckeho práva k veci, nemožno tento predmet konania oceniť z hľadiska tarifnej odmeny podobne ako je to pri vyrubovaní súdneho poplatku za určovací návrh podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Inými slovami explicitná úprava v tarife vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) Advokátskej tarify a rovnako aj príslušných ustanovení Zákona o súdnych poplatkoch (I. ÚS 119/2012). Vychádzajúc z uvedených všeobecných úvah treba súhlasiť s argumentáciou sťažovateľiek. Predmetom súdneho konania bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľným veciam, ktorých hodnota je nepochybne oceniteľná

a vyjadriteľná v peniazoch, preto nebolo namieste ustáliť základnú sadzbu podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) Advokátskej tarify, ako to urobili všeobecné súdy.“ V tomto rozhodnutí zaujal Ústavný súd Slovenskej republiky právny názor aj k tarifnej hodnote veci o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, kde jednoznačne konštatoval, že takýto predmet konania nie je možné oceniť a v peniazoch vyjadriť. Zovšeobecnil, že iba v prípadoch takých určovacích žalôb, v ktorých predmet sporu nie je možné vyjadriť v peniazoch, prichádza do úvahy pri ustálení tarifnej odmeny advokáta vychádzať z ust. § 11 ods. 1 písm. a) Advokátskej tarify.

Z citovaných rozhodnutí ústavného súdu je zrejmé, že i napriek tomu, že zákon o súdnych poplatkoch považuje predmet konania o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je za neoceniteľný peniazmi, vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb má osobitnú úpravu pre výpočet tarifnej odmeny advokáta, ktorá sa musí aplikovať. Či cena predmetu konania bola zástupkyňou odporcov určená správne a či výpočet odmeny advokáta vychádza zo správneho základu, odvolací súd neskúmal. Bude to úlohou okresného súdu v ďalšom konaní po zrušení veci.

Právna úprava rozhodovania o trovách konania v Občianskom súdnom poriadku je koncipovaná tak, že o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd buď v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, alebo následne po právoplatnom skončení veci. Pre rozhodnutie o trovách konania v zmysle ust. §-u 142 až 146 O. s. p. je rozhodujúci (konečný) výsledok konania. Rozhodnutie okresného súdu v jeho druhom výroku, ktorým odporcom 1/ až 3/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľom náhradu trov odvolacieho konania vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co/863/2014 odporuje výsledkom

konania. Dôvodná je námietka odporcov, že v konaní sp. zn. 17Co/863/2014 nerozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici meritórne v prospech navrhovateľov, len zrušil rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, preto aj o trovách odvolacieho konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co/863/2014 mal súd prvého stupňa rozhodnúť v režime ust. §-u 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. Odvolací súd tým, že uložil prvostupňovému súdu rozhodnúť o trovách odvolacieho konania iba rešpektoval ustanovenie zákona §-u 224 ods. 3 O. s. p., kde je výslovne ustanovené, že ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci. Odvolací súd opäť s poukazom na ust. §-u 224 ods. 3 O. s. p. nerozhodol o trovách odvolacieho konania vedeného u neho pod sp. zn. 17Co/858/2015, pretože o nich v súlade s § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. musí rozhodnúť súd prvého stupňa. Rozhodnutie odvolacieho súdu dňom 30. 06. 2016 vychádza z právneho stavu platnému a účinnému k tomuto dňu. Prvostupňový súd nesmie opomenúť, že dňom 01. 07. 2016 nadobúda účinnosť zákon č. 160/2016 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý je okamžite použiteľný na všetky prebiehajúce a začaté konania podľa Občianskeho súdneho poriadku (princíp okamžitej aplikability). Znamená to, že o trovách konania rozhodne súd už spôsobom ustanoveným v Civilnom sporovom poriadku. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.